

Породица и савремени свет

Вечера. Седим за кухињским столом на столици од лакираног дрвета. Вечера је једини тренутак у току дана који проводим са укућанима. На брзину завршимо са јелом, а онда поново свако одлази на своју страну.

Мама отвара кутије са пицом и ужурбано прича о неком случају на ком ради. Она је један од најбољих адвоката у граду и потпуно је посвећена свом послу. Људи јој се углавном диве. Одавно је престала да кува. Понекад то ради бака, али најчешће једемо пицу. Нико од нас не слуша оно о чему говори. Мислим да она то зна, али ипак наставља. Мама има навику да занемари ствари које јој се не свиђају.

Поред ње седи тата. Одсутно клима главом на њене речи. Много је остарио у последње време. Са забринутим изразом на лицу гледа у неке папире или кроз њих. Пре пет година постао је директор велике и успешне фирме. То му је донело много новца и још више проблема.

Преусмеравам пажњу на брата. Поглед му је прикован за екран. На глави нове велике слушалице. Чак се и не труди да накратко одглуми заинтересованост за нас остале. Питам се зна ли уопште да смо сви ту. Некада смо били блиски. Делили смо собу у старом стану и често се играли жмурке. Не могу да се сетим када се то променило. Сада водимо потпуно одвојене животе иако живимо у истој кући. Не знам ништа о њему. Недостаје ми. Раније нисам знала да може да ти недостаје неко кога виђаш сваког дана.

Питам маму када ће доћи бака. „Наравно, душо“, каже и наставља да прича о свом новом клијенту. Помиње неке вртоглаве цифре и учини ми се да се тата помало укључује у причу. Мораћу сама да назовем баку.

Време проведено са њом ми је најдраже. Осим што нам кува, свако вече ми прича разне приче. Без аката, цифара и понуда. Прича ми о својој младости, рату и љубави. Стално говори и о својој породици. Бака је имала четири брата и две сестре. Њен отац био је обућар, а мајка се бринула о деци и домаћинству. Једва су имали новца за живот. Често су били гладни. Мама каже да је бакин живот био тежак и тужан, али ја не мислим тако. На оним сликама што сам видела бака и цела њена породица су насмејани. И данас, док говори о њима, бака има исти осмех на лицу.

Неке од њених најдражих успомена ми је препричала толико пута да их знам напамет. Највише је волела летње вечери. Током дана, са браћом и сестрама је радила на њивама. Иако су радили физички тежак посао, нису се бунили. Увече, када би завршили с послом за тај дан, скупљали би се око старог дрвеног стола испред куће и причали, смејали се и играли карте. За истим столом седела сам и ја, прошлог лета. Чинило ми се пар пута да

чујем како тај смех и даље одзвања, као да је време стало. А можда су то само били цврчци. Бака ме је научила да их слушам. Онда се лето завршило и кренула сам у школу. Ту сам чула само звоно и много помешаних речи које немају смисла. Некад би бакин отац донео из града бомбоне. Највише су волели да им мајка прича приче из њеног детињства. Бака каже да нико од њих није био појединац, већ су сви били заједница – породица.

Понекад јој завидим. Једном сам је питала постоје ли и даље такве породице. Само је слегла раменима и погледала у маму која је нешто писала. Мислим да ћу је питати поново. Можда бих питала маму, али већ знам шта ће рећи – „Наравно, душо...“

Бршљан